

Daniels bok - Nummer åttiofyra

Avslöjandet av de fyra generationerna av laodikeiskt adventism: en resa genom biblisk parallelism och profetisk prövning

Jeff Pippenger

2024-02-17

Sanningen stadfästs på två eller tre vittnens utsaga, och tillämpningen av de fyra styggelserna i Hesekiel kapitel åtta såsom de fyra generationerna av laodikeisk adventism har flera vittnen. I tidigare artiklar påvisades att de sju församlingarna i Uppenbarelsbokens kapitel två och tre inte bara representerade det moderna Israels historia från apostlarnas tid ända till världens ände, utan också att dessa sju församlingar representerade det forntida Israels historia från Moses tid intill Kristi tid.

Församlingen i Efesus representerade både den tidiga kristna församlingen och det forntida Israel från Mose till domartiden. Församlingen i Smyrna representerade förföljelsens period från lärjungarnas tid till den romerske kejsaren Konstantin, och även domartiden, då var och en gjorde det som var rätt i hans egna ögon. Församlingen i Pergamon representerade kompromissens period från Konstantin till påvedömet år 538, men också den period då det forntida Israel förkastade Gud och valde en kung, och ständigt kompromissade med de hedniska rikerna som omgav dem. Den fjärde församlingen, Tyatira, representerad av Jesebel, är perioden av påvligt styre från år 538 till 1798, och också det forntida Israels sjuttioåriga fångenskap i Babylon.

Dessa fyra församlingar representerar också adventismens fyra generationer och utgör ett vittnesbörd om tillämpningen av Hesekiels fyra styggelser på de fyra generationerna. Upproret år 1863 representerades av det första släktledet i det forntida Israel, såsom det åskådliggörs genom Arons uppror med guldkalven. Den första generationen innefattar det råd som gavs till församlingen i Efesos, vilket visar att Guds folk hade övergett sin första kärlek och behövde omvända sig och återvända till sin första kärlek. År 1863 åsidosattes den första kärleken, såsom den representeras av William Millers juveler (de grundläggande sanningarna, särskilt ”de sju tiderna”), och Guds folk förmanades att återvända.

Men jag har något emot dig, eftersom du har övergett din första kärlek. Tänk därför på varifrån du har fallit, och omvänd dig och gör de första gärningarna; annars skall jag snart komma över dig och flytta din ljusstake från dess plats, om du inte omvänder dig. Uppenbarelsboken 2:4, 5.

Milleriterna hade kämpat mot den avfälliga protestantismen, som Jeremia kallade ”bespottarnas församling”, och de väntade tålmodigt på att synen skulle gå i uppfyllelse, ty när den väl kom skulle den inte slå fel. ”Bespottarnas församling” framställdes genom den gamle profeten som ljög för profeten från Juda, vilken hade framfört tillrättavisningen över Jerobeams förfälskade gudsdyrkan.

Jag känner dina gärningar och ditt arbete och din uthållighet, och vet att du inte kan tåla dem som är onda; du har prövat dem som säger sig vara apostlar men inte är det, och du har funnit att de är lögnare. Du har burit, och du har uthållighet, och för mitt namns skull har du arbetat och inte förtröttats. Uppenbarelsboken 2:2, 3.

Den andra församlingen, Smyrna, representerade förföljelsens period i den tidiga kristna kyrkan, vilken bestod av verkliga martyrer och några som drog förföljelse över sig själva av motiv som var allt annat än heliga. Den representerade också Domartiden, då var och en i det forntida Israel gjorde vad som tycktes rätt i hans egna ögon. Den upproriska generation som tog sin början 1888 identifierade en period av förföljelse mot Profetians Ande, timmens utvalda budbärare och den Helige Ande. Den inledde en period då de gamla männen inom laodikeisk adventism valde att göra vad som än tycktes rätt i deras egna ögon, såsom bevittnas av män såsom Kellogg, Prescott och Daniells.

De få trogna under den tiden skulle befinna sig i en dödlig andlig strid med en grupp som påstod sig vara judar, men inte var det. Trots sina ledarställningar tillhörde de Satans synagoga, vilket bekräftas av att syster White identifierade att somliga leddes ”av änglar som hade blivit utdrivna från himlen”. De påstod sig vara visa, men var dåraktiga. Ingen fördömmelse uttalades över de visa under den tidsperioden, utan i stället en uppmaning att vara trogen intill döden. År 1915 var de sista ord syster White någonsin uttalade: ”Jag vet på vem jag tror”, ty hon hade varit trogen intill döden.

Jag känner dina gärningar och din vedermöda och din fattigdom (men du är rik), och jag känner hädelsen från dem som säger att de är judar och inte är det, utan är Satans synagoga. Frukta inte för något av det som du skall få lida. Se, djävulen skall kasta några av er i fängelse, för att ni skall sättas på prov; och ni skall få utstå vedermöda i tio dagar. Var trogen intill döden, så skall jag ge dig livets krona. Uppenbarelsboken 2:9, 10.

Församlingen i Pergamon representerade kompromissen mellan sanning och villfarelse, mellan hedendom och kristendom, under kejsar Konstantins tid, och även den kompromiss i det forntida Israel som ägde rum under kungarnas historia. Den representerade blandningen av sanning och villfarelse, vilken endast kan frambringa villfarelse. Den framställdes genom bibelkonferensen 1919, där utgivningen av boken ”The Doctrine of Christ” kom till stånd för att skapa ett adventbudskap som närmare motsvarade det falska evangeliet inom den avfälliga protestantismen. Det var i adventismens tredje generation som de stora kompromisserna med sanningen ägde rum.

Det var i den generationen, med början år 1919, som kyrkan inledde den kompromiss som frambringade Kyrkohandboken. Det var i den generationen, med början år 1919, som kyrkan inledde den kompromiss som krävde ackreditering inom såväl hälso- som religionsutbildningarna. Det var i den generationen som övergången till de moderna, katolskgrundade biblarna inleddes. Det var i den historien som ledningens villighet att upprätta relationer med regimer som öppet var antikristna kom till uttryck.

Sedvänjan hade fötts i sin linda under inbördeskriget, då den laodiceiska ledningen ingick en rättslig relation med Förenta staternas regering för att åstadkomma ett bättre utfall för de unga

männen i kyrkan som skulle inkallas till det dödligaste kriget i Amerikas historia; den upprepades vid början av första världskriget, när Generalkonferensens president, A. G. Daniells, samverkade med den tyska regeringen och gav sitt godkännande till att Tyskland inkallade och tvingade unga män att tjänstgöra i militären, att bära vapen och att åsidosätta sabbaten. Denna handling av Daniells föranledde en separation som gav upphov till de olika utbrytningar inom sjundedagsadventisternas reformrörelse som existerar än i denna dag.

Den kompromissen fortsatte med Hitlers Nazityskland och därefter med de nationer som utgjorde Sovjetunionen, och den upprätthålls ännu i dag i regimer såsom Kina. Den tredje generationens kompromiss i dess förhållande till statskonsten hade förebildats av de forntida kungarna i Israel och av Konstantin, såsom detta symboliseras i församlingen i Pergamon. Den perioden representerade också kompromissen inom dess kyrkokonst med det falska evangeliet om fred och trygghet, representerat av Prescotts "Kristi lära".

Jag känner dina gärningar och var du bor, där Satans tron är; och du håller fast vid mitt namn och har inte förnekat min tro, inte ens i de dagar då Antipas var mitt trogna vittne, som blev dödad hos er, där Satan bor. Men jag har något litet emot dig: att du där har sådana som håller fast vid Bileams lära, han som lärde Balak att lägga ut en stötesten för Israels barn, så att de åt avgudaoffer och begick otukt. Uppenbarelsboken 2:13, 14.

Skökan identifierar Generalkonferensens verk i att ställa sig i samklang med nationer såsom Nazityskland och Sovjetunionen under förevändningen att upprätthålla nödvändiga arbetsrelationer med de fördärvade regeringarna, samtidigt som man åsidosatte de trogna i dessa nationer, vilka led förföljelse under de olika regimer som man hade slutit sig till. Maten som offrats åt avgudar representerade den falska metodologin hos avfällig protestantism och katolicism, vilken då var fast etablerad vid den laodiceiska adventismens universitet, som hade samtyckt till att styras av riktlinjerna för avfälliga metodologier, både inom religion och hälsa.

Jesus illustrerade slutet av den tredje generationen på samma sätt som han gjorde med dess början, ty han markerade den fjärde generationens ankomst med utgivningen av boken Questions on Doctrine, utgiven 1957, vilken fullständigt förkastade den grundläggande frälsningsmässiga åtskillnad som består mellan sanningen och den avfälliga protestantismens och katolicismens villfarelser. Boken innehåller givetvis flera felaktiga läror, men i huvudsak lär den att det är omöjligt att leva segerrikt i Kristus förrän efter det att en människa mirakulöst har förvandlats vid den andra återkomsten. Boken markerade början på den generation då de tjugofem gamla männen skulle böja sig ner inför solen. De politiska och religiösa element som var nödvändiga för att den laodiceiska adventistkyrkan skulle kunna acceptera söndagsdyrkan vid den snart kommande söndagslagen hade anlänt.

Hesekiels fjärde styggelse inträffar när de få trogna i kapitel nio mottar ett sigill på sina pannor, strax innan de förgörande änglarna börjar sitt verk. Synen börjar i vers ett i kapitel åtta, på femte dagen i sjätte månaden, i sjätte året. Synen börjar dagen före verkställandet av domen över dem som böjer sig ned för solen, vilket är den påvliga auktoritetens märke, och talet för hans namn är "666".

Beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen började den 11 september 2001 genom den attack mot vilddjuret från jorden som utfördes av islams tredje ve. Den attacken gjorde folken vredgade och markerade den sena regnets ankomst. Men det sena regnet skulle endast kännas igen av dem som skulle ledas tillbaka till adventismens grundvalar för att se att islams tre ve är en grundläggande sanning. Vid den tidpunkten skulle de som leddes tillbaka till de gamla stigarna, vilka Jeremia betecknar som "vilan" (vilket är det sena regnet), antingen bli väktare som blåste i basunen om det tredje ve, eller vara sådana som vägrade att lyssna till basunens ljud och därmed vägrade att vandra på de gamla stigarna.

Därefter sattes de på prov genom synden i sin faders uppror år 1863. Vid just samma tidpunkt anlände ett budskap om Kristi rättfärdighet, som är "rättfärdiggörelse genom tro i sanning". Det var det laodiceiska budskapet från Jones och Waggoner, och det var Hesekiels budskap till de döda, torra benen som kom från de "fyra vindarna", vilka är en symbol för islam i det tredje ve-ropet (den "vredgade hästen" som söker bryta sig lös). Dessa få trogna sattes därefter på prov genom synden i sin faders uppror år 1888, då den väldige ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ned när de stora byggnaderna i New York City kastades omkull, och Uppenbarelseboken kapitel arton, verserna ett till tre, uppfylldes.

De sattes därefter på prov genom identifieringen av budskapet om det sena regnet. Var det sena regnet en uppenbarelse av Guds kraft såsom i gångna tidsåldrar, eller hörde Guds krafts uppenbarelsen endast det förgångna till? Den trogna lilla skaran sattes därefter på prov genom sin faders uppror år 1919. Hur den trogna lilla skaran tar sig igenom dessa tre prövningar avgör om de skall ta emot Guds sigill på sina pannor, eller finna sig böja sig ned inför solen tillsammans med de tjugofem äldste inom den laodiceiska adventismen.

Alla upproren under de fyra generationerna av laodiceisk adventism finner sin motsvarighet i den 11 september 2001. Detta datum, som Jesaja identifierade som "östanvindens dag", markerar början på beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen, och beseglingstiden är en tidsperiod. Slutet på denna period har åskådliggjorts genom dess början, ty Jesus illustrerar alltid slutet på en sak genom början på en sak. I de avslutande skeendena av beseglingsprocessen upprepas återigen de prövningar som framställdes vid periodens början.

Den 11 september 2001 inträdde de prov som misslyckades av rebellernas inom den laodiceiska adventismen, såsom de framställs genom de fyra styggelserna i Hesekiel och genom de fyra första församlingarna i Uppenbarelsebokens kapitel två och tre, och detta markerade början på en prövningsprocess som för dem som bekänner sig vara sjundedagsadventister leder antingen till vilddjurets märke eller till Guds sigill.

Ledarskapet för den laodiceiska adventismen har fångats i sina egna sveks snaror, och det är i det närmaste omöjligt för dem att "känna igen" en upprepning av uppenbarelsen av Guds kraft, sådan den framställs genom tidigare reformatoriska rörelser, däribland den reformrörelse som förde adventismen till existens. De gamle männen har skingrat och övertäckt de läror som representeras av Millers juveler med förfalskade mynt och juveler. Skrinet av King James-bibeln har hänvisats till en tid av ålderdomligt språk och ersatts med biblar på modernt språk, uttryckta i syndens

människas terminologi.

Om någon av de forna männen vore villig att överväga möjligheten att budskapet om det sena regnet inte är ett budskap om frid och trygghet, skulle det vara i det närmaste omöjligt för dem att inse att uppenbarelsen av Guds kraft i tidigare heliga historier är det som specifikt identifierar beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Ännu svårare för dem att inse är att de heliga historier som mest direkt identifierar beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen är de heliga historier som uppfyller Malaki kapitel tre, ty Malaki kapitel tre fastslår att det alltid finns en budbärare som bereder vägen för Förbundets Budbärares plötsliga ankomst. Den budbäraren framställdes genom profeten Elia, som frimodigt förkunnade att det inte skulle komma något regn i hans historia, utom om det kommer genom hans tjänst.

Hesekiels sjuttio äldste skulle finna det löjligt att acceptera att deras anspråk på att vara Herrens tempel var ogrundat och i själva verket representerade anspråket hos ett folk som höll på att gå miste om detta, alldeles såsom vingården gavs åt dem som bär den frukt som är vingården värdig. Budskapet i det tredje ve-ropet, budbäraren som bereder vägen, vingårdssången, allt vittnar mot de traditioner och seder som de hade satt sin tillit till och utgör ett nästan oöverstigligt hinder för att erkänna det sena regnet.

Avslutningen av de etthundrafyrtiofyra tusens besegling uppenbarar samma prövningar för dem som har gjort anspråk på att ”känna igen” Islams roll i det tredje ve. Den ”ökade kunskapen” som satte millerit rörelsen i gång började vid slutet av ”sju tider” år 1798. Den ”ökade kunskapen” som satte de etthundrafyrtiofyra tusens rörelse i gång började vid slutet av symboliska ”sju tider” (etthundratjugosex år) år 1989. Under dessa etthundratjugosex år av tilltagande avfall har det laodiceiska adventismen nått sin fjärde och sista generation.

Det är i tredje och fjärde släktledet som en nation eller ett folk fyller sin prøvotids bågare, och den tiden har nu kommit. Den ”ökade kunskap” från Daniels bok som representeras av floden Hiddekel är också den kunskap som förökas, när Jesu Kristi uppenbarelse avförseglas strax innan nådatiden avslutas.

Vi kommer att ta upp de tre sista kapitlen i Daniels bok i nästa artikel.

”De dagar närmar sig hastigt då stor rådlöshet och förvirring skall råda. Satan, klädd i änglaskrud, kommer att bedra, om möjligt, själva de utvalda. Det skall finnas många gudar och många herrar. Varje lärans vind skall blåsa. De som har visat den högsta vördnaden för ’den så kallade vetenskapen’ skall då inte vara ledarna. De som har förtröstat på intellekt, genialitet eller begåvning skall då inte stå i spetsen för led och ledning. De höll inte jämna steg med ljuset. De som har visat sig otrogna skall då inte anföras av hjorden. I det sista allvarsamma verket kommer få stora män att vara engagerade. De är själv tillräckliga, oberoende av Gud, och Han kan inte använda dem. Herren har trogna tjänare, som i skakningens och prövningens tid skall föras fram i dagen. Det finns dyrbara själar som nu är dolda och som inte har böjt knä för Baal. De har inte haft det ljus som har strålat över er i en samlad glans. Men det kan vara så att under ett rått och föga tilldragande yttre skall den rena klarheten hos en äkta kristen karaktär uppenbaras. Om dagen ser vi upp mot himlen men ser inte stjärnorna. De finns där, fasta på

himlavalvet, men ögat kan inte urskilja dem. Om natten ser vi deras verkliga glans.”
Testimonies, band 5, 80, 81.